

Predikatie over Lukas 19 vers 41 en 42
door eerwaarde heer D.J. van Keulen
HHK Elim Urk – 14 februari 2016

Votum.

Zingen Psalm 24 : 4 en 5.

Geloofsbelijdenis: Twaalf Artikelen.

Schriftlezing Lukas 19 vers 28 t/m 44

28 En dit gezegd hebbende, reisde Hij voor hen heen en ging op naar Jeruzalem.

29 En het geschiedde als Hij nabij Bethfagé en Bethanië gekomen was, aan den berg genaamd den Olijfberg, dat Hij twee van Zijn discipelen uitzond,

30 Zeggende: Gaat heen in dat vlek, dat tegenover is; in hetwelk inkomende, zult gij een veulen gebonden vinden, waarop geen mens ooit heeft gezeten; ontbindt hetzelve en brengt het.

31 En indien iemand u vraagt: Waarom ontbindt gij dat ? zo zult gij alzo tot hem zeggen: Omdat de Heere het van node heeft.

32 En die uitgezonden waren, heengegaan zijnde, vonden het gelijk Hij hun gezegd had.

33 En als zij het veulen ontbonden, zeiden de heren van hetzelve tot hen: Waarom ontbindt gij het veulen?

34 En zij zeiden: De Heere heeft het van node.

35 En zij brachten hetzelve tot Jezus. En hun klederen op het veulen geworpen hebbende, zetten zij Jezus daarop.

36 En als Hij voort reisde, spreidden zij hun klederen onder Hem op den weg.

37 En als Hij nu genaakte aan den afgang des Olijfbergs, begon al de menigte der discipelen zich te verblijden en God te loven met grote stem, vanwege al de krachtige daden die zij gezien hadden;

38 Zeggende: Gezegend is de Koning, Die daar komt in den Naam des Heeren; vrede zij in den hemel en heerlijkheid in de hoogste plaatsen!

39 En sommigen der farizeeën uit de schare zeiden tot Hem: Meester, bestraf Uw discipelen.

40 En Hij antwoordende zeide tot hen: Ik zeg ulieden, dat, zo dezen zwijgen, de stenen haast roepen zullen.

41 En als Hij nabijkwam en de stad zag, weende Hij over haar,

42 Zeggende: Och, of gij ook bekendet, ook nog in dezen uw dag, hetgeen tot uw vrede dient! Maar nu is het verborgen voor uw ogen.

43 Want er zullen dagen over u komen, dat uw vijanden een begraving rondom u zullen opwerpen, en zullen u omsingelen en u van alle zijden benauwen;

44 En zullen u tot den grond nederwerpen, en uw kinderen in u; en zij zullen in u den enen steen op den anderen steen niet laten; daarom dat gij den tijd uwer bezoeking niet bekend hebt.

Gebed.

Zingen Psalm 118 : 12 en 13.

Lukas 19 vers 41 en 42, daar luidt het Woord van God:

**41 En als Hij nabijkwam en de stad zag, weende Hij over haar,
42 Zeggende: Och, of gij ook bekendet, ook nog in dezen uw dag, hetgeen tot uw vrede dient! Maar nu is het verborgen voor uw ogen.**

Om met Gods hulp en onder de inwachting van Zijn Heilige Geest stil te staan bij drie gedachten.

1e. Hij ziet de stad.

2e. Hij weent over haar.

3e. Hij roept haar toe.

Gemeente, u moet goed bedenken dat toen de Heere Jezus Christus in een kribbe is neergelegd in Bethlehem en toen Zijn leven hier op aarde begon, dat Zijn leven één groot doel had en dat Zijn schreden ook naar één plaats waren gericht. Hij was gekomen om te lijden en om te sterven. Ja, heel Zijn leven op aarde was daarop gericht, dat Hij naar Jeruzalem zou gaan en daar als de Onschuldige schuldig verklaard zou worden, om buiten de stad uitgedreven te worden en daar te lijden, aan het vloekhout der schande gehangen te worden en te sterven. Daar is heel Zijn gang op gericht. Hij weet wat Hem te doen staat, ja, wat de Vader Hem gegeven had om te doen.

En weet u wat het Woord zegt? Als Hij zo Zijn ziel gesteld zal hebben, gegeven zal hebben, zo zal Hij zaad zien. Dus het is voor een groot en een heerlijk doel, opdat de gemeente van de Heere Jezus Christus, Zijn Kerk, zal groeien, zal bloeien en zal toenemen tot in alle eeuwigheid toe. En Hij, Die Jeruzalem helder in het oog hield, en Hij Die Zijn taak ook helder in het oog hield. En Hij Die Zijn taak ook helder in het oog hield, Hij Die het wist waartoe Hij gekomen was, Hij had Zich discipelen verkoren en ze om Zich heen verga-

derd. En die discipelen, die begrepen er zo weinig van. Die wisten niet waar het naar toe zou gaan, waar het op uit zou lopen. Die discipelen waren vervuld met aardse, met menselijke gedachten, met vleselijke ideeën.

En nu, nu is de Heere Jezus nabij Jeruzalem, en dan gaat Hij een gelijkenis vertellen, omdat zij meenden dat het Koninkrijk Gods terstond zou openbaar worden. Ze dachten: dat wordt één grote triomftocht. En nog even en de Heere Jezus zal gezeten zijn op een gouden troon. En nog even en alles, zelfs de Romeinen, zullen Hem onderworpen zijn, zullen Hem te voet vallen en zullen Hem aanbidden. En dan gaat de Heere Jezus ze spreken van de toekomst, hoe het zal gaan in deze wereld.

Laat ik nu eerst dit eens zeggen: die discipelen begrepen er weinig van, het was ze een raadsel. Het werd ze eigenlijk een steeds groter raadsel hoe dichterbij het bij Golgotha's kruis kwam.

Het zou best kunnen zijn dat er vanmiddag een mens in de kerk zit die zegt: "Nu ben ik mijzelf ook een raadsel, en ik begrijp er ook al niets meer van. En ik dacht dat het de goede kant op ging, en het gaat alleen maar slechter. Alles wordt afgebroken, alles breekt me bij de handen af".

Zie je geen raad en geen toekomst meer? Dacht je altijd dat je het wist, en ben je nu een mens die niets meer weet? Laat dit uw troost wezen, laat dit uw rust wezen, dat Jezus Degene is Die het weet, en dat Hij Degene is Die het doel voor ogen houdt. Al begrijpen Zijn discipelen het niet. Na deze zullen zij Hem danken. Danken voor de wonderlijke weg die de Heere gegaan is. Danken voor de wonderlijke weg die de Heere ook met hen heeft gehouden. Er komt een ogenblik, kind des Heeren, temidden van al je raadsels en vragen; er komt een ogenblik dat je Hem zult danken voor de weg die Hij met u hield. Er komt een ogenblik, en dat zal een eeuwig durend ogenblik zijn trouwens, dat je Hem zult eren voor de weg die Hij met je hield, dat je Hem er om loven en prijzen zult. O ja, als de raadsels zullen zijn opgelost, krijg je wel antwoord op je duizende vragen. Weet je wat het antwoord is op uw en mijn duizende vragen? Dat is Hem te zien, die Heere Jezus Christus van aangezicht tot aangezicht. Dan is alles opgelost.

En de Heere Jezus gaat ze vertellen: Het zal op deze wereld niet zozeer triomftocht wezen, althans voor het oog. Toch verborgen onder de oppervlakte zal het wel een triomf wezen. Het zal er gedurig op lijken dat de duivel wint en dat de vijanden die tegen God opstaan het laatste woord zullen hebben. Maar weet dit, de Heere zal Zelf Zijn Kerk bouwen.

Daarom gaat Hij ze spreken over een welgeboren man, doelende op Zichzelf. En die welgeboren man reist buitenslands. Dat betekent dit. Nog even en de Heere Jezus Christus zal niet meer op de aarde zijn, dan zal Hij bij zijn Vader in de hemel zijn. Waarom is Hij bij Zijn Vader? Wel, om straks nog eenmaal terug te keren, net als die welgeboren man waar het over gaat in Lukas 19, dat stuk voordat we begonnen te lezen. En dan geeft hij aan zijn dienstknechten tien ponden. Tien dienstknechten krijgen elk één pond. En ze hebben een opdracht mee gekregen. Ze moeten met die pond woekeren en winst maken. Die moeten ze besteden, die moeten ze gebruiken. Voor wie moet er winst gemaakt worden? Wel, voor die heer, voor die welgeboren man. Opdat als hij komen zal, hij de winst in handen zal kunnen nemen. En onder wie moeten die dienstknechten nu woekeren met die ponden? Onder burgers die hem haten. Dus die in het diepst van hun hart een grondige tegenstand gevoelen tegen deze heer des huizes, tegen de Heere Jezus Christus. Daar moeten ze onder arbeiden. Je zou zeggen, een arbeidsveld wat je maar al te snel zou willen verlaten, snel naar mensen toe die wel om je woord verlegen zitten.

Ja, het is niet voor niets dat Kohlbrugge het zegt: “Het was in de tijd van de Heere Jezus al zo, en het is in al de tijden precies hetzelfde, het is altijd maar een klein getal, een enkeling hier en daar die om dat Woord van God verlegen is”. Kohlbrugge zegt: “U kunt wel in de kerk onder mijn gehoor verkeren, maar in uw hart haat u Hem en is er een diepe tegenstand tegen Hem”. Dat is een besef, gemeente! Hier voor u te staan en zulke mensen in de ogen te kijken. En u kijkt naar net zo een man van vlees en bloed, een mens, van wie het Woord zegt dat wij Hem haten, grondig haten, en dat wij niets met Hem van doen willen hebben. Zulke mensen, waarvan je zou zeggen, de Heere zou geen onrecht doen als Hij er afscheid van zou nemen, en als Hij zou zeggen: “Ik zal een volk scheppen, hier of daar, op welke planeet dan ook, dat Mij wel zal eren en dat Mij wel lief zal hebben”. Nee, Hij heeft geboden dat er onder zulke Godhaters het Woord van de levende God gepredikt wordt.

En weet u wat nu zo opvallend is in die gelijkenis? Die dienstknechten gaan uit. Ze hebben allemaal een pond op zak. Die ene rolt hem in een zweetdoek. Die krijgt straks straf. Die heeft het niet goed gedaan. Maar die andere negen gaan uit. En weet u wat nu geldt van al die negen dienstknechten? Er heeft er niet eentje verlies geleden. Niet één. Ze hebben allemaal winst geboekt. Dat als die welgeboren man straks terug komt, ze allemaal winst kunnen aanbieden. De ene meer, de ander minder. Maar ze hebben allemaal

gewoekerd met dat pond dat ze gekregen hadden, en ze hebben allemaal wat terug te geven. Deze vrucht is voor u.

Weet u wat daarin getekend is? Dat is dit: dat God Zelf beloofd heeft dat Zijn Woord nooit ledig tot Hem zal wederkeren.

Ik ken u niet, en toch ken ik u wel. Als we ons eigen hart een beetje kennen..., we zijn allemaal hetzelfde. Dan zou je zeggen: Waar preken we voor? Is het geen ploegen op de rotsen. Wat brengt het eigenlijk op?

Maar zie hier, een bemoedigend woord, een hoopgevend woord. Ook voor vanmiddag, als er een mens zit, jong of oud, temidden van zijn haat en zijn vijandschap tegen God. Het is maar één wenk, het is maar één woord, en al uw vijandschap is ten eind. Want de Heere heeft Zelf gezegd dat Hij een gewillig volk heeft op de dag van Zijn heirkraft.

Heb je het in je leven meegemaakt dat je tegenstander was, maar dat de tegenstand brak vanwege het Woord dat met macht en kracht in je ziel klonk, wat in je ziel als het ware haken bleef. Je kon het niet meer loslaten. Je kon het niet meer kwijt.

De burgers haten hem. Dus je zou zeggen: die hebben van tevoren een vast besluit genomen: hem nooit te zullen dienen en liefhebben. En toch, aan het einde van de rit blijkt er winst te zijn voor deze heer. Voor deze Heere Jezus Christus.

Ja, dat is niet alleen voor diegenen een woord van troost die de preekstoel op hebben te gaan en die het Woord van God hebben te bedienen. Maar is dat ook niet een woord van hoop en troost voor u, een moeder in uw gezin! Die ene gaat die kant uit, die andere daar heen. En weer een die afscheid neemt van het Woord van de levende God. Is dat niet een woord van hoop en troost, om dan maar aan te houden aan de troon van Gods genade, en te doen wat uw hand vindt om te doen.

En als daar een mens zit die zegt: "Ja maar, diegene met wie ik het huwelijksbed delen mag, die heeft afscheid genomen van de dienst des Heeren. Die heeft het alles los gelaten".

Ze hebben niet in hoeven leveren. Ze hebben alleen maar winst geboekt. Is dat geen reden temeer om het aangezicht van God te zoeken, Hem naarstig toe te roepen: "Heere, geef thans Uw zegeningen en geef heil op deze dag".

Is dat voor u persoonlijk ook niet een woord van bemoediging, als je nu last gekregen hebt van al je tegenstaan van God! Dat je er last van gekregen hebt, dat je al zo lang, jarenlang maar dezelfde gebleven bent. Het knapt maar niet op. Het wordt veeleer erger. Dat je zegt: "Het lijkt wel of ik versteend, verhard geraakt ben onder de

prediking van het Evangeliewoord. Zou het voor mij nog kunnen? Heb ik niet te lang, heb ik niet teveel gezondigd?"

Ze hebben winst geboekt. Het is niet voor niets dat u vanmiddag hier bent, dat u uw plekje mocht in nemen. Het is ten diepste en uiteindelijk niet uw keus. Dat is het soevereine werk van God, waar er zovelen op de wereld zijn die Hij aan zichzelf heeft over gelaten, heeft het Hem behaagd u telkens tegen te komen met Zijn Woord.

Ze hebben winst geboekt.

Alleen die ene. Ja, die ene, hij had het in een zweetdoek gewikkeld. "Want ik weet dat u een harde bent. En nu breng ik u dat ene pondje weer. Ik heb geen winst, maar ik heb gelukkig ook geen verlies". "Sla hem dood". Die moet gestraft worden.

Weet u wat dat betekent? Dat de gaven die God Zijn knechten geeft, moeten worden uitgeput. Dat de talenten die ze ontvangen hebben, moeten worden gebruikt. Er moet gewoekerd worden ten dienste van het Koninkrijk.

Inderdaad. En zo is het God nog in deze dag Die woekert met u. Daar moet u ook een conclusie aan verbinden. Dat als u hier, hoe droevig het ook is, als u hier in uw hart moet zeggen: "Ik ben nog altijd dezelfde gebleven". Kun je zien hoe groot onze haat en vijandschap tegen God is. Hij Die met u woekert. En u maar tegenstaan. Heeft Hij er niet alles aan gedaan, opdat ge breken zou voor Zijn aangezicht.

Ja, die winst werd hem gebracht toen hij terug kwam, toen hij zijn knechten opzocht.

Nou, en dan begint ons gedeelte. Dit gezegd hebbende. Dat betekent: die discipelen moesten met beide voeten op de grond gezet worden. Die moesten het weten: het zal voor het oog geen triomftocht wezen. Het zal anders gaan dan dat ze gedacht hadden. Want het Koninkrijk is niet van deze wereld, maar het Koninkrijk Gods is het Koninkrijk der hemelen.

En dit gezegd hebbende, reisde Hij voor hen heen en ging op naar Jeruzalem.

Dat is mooi. Voor hen heen. Weet u wat daar zo mooi aan is? Hij neemt Zijn taak zo ernstig en zo serieus. Hij gaat naar die plaats waar zondaren op Hem wachten om Hem ter dood te brengen. Hij ontloopt dat ogenblik niet, omdat Hij weet dat Zijn ure haast gekomen is.

Weet u waarom Hij ze vooruit gaat, waarom Hij voorop loopt, waarom Hij Zijn taak zo serieus neemt? Dat is enkel en alleen uit liefde. Liefde tot Zijn Vader. Zijn deugden moesten verheerlijkt worden, nietwaar. Liefde tot Zijn God. Maar ook liefde tot Zijn volk, die Hij droeg in Zijn borgtochtelijk hart. Liefde tot hen, van wie Hij er niet

één uit Zijn handen zou verliezen. Liefde tot hen om ze zalig te maken.

En weet u hoe groot die liefde is?

Misschien ben je hier als mens door God aangeraakt, door Hem opgezocht, uit de ruisende kuil, uit modderig slijk opgehaald. Misschien ben je een mens die het vanmiddag zeggen moet: "Ik ben een vreemdeling op de aarde, niet alleen onder de mensen, maar ja, gedurig ben ik mijzelf zo'n raadsel, dat ik het me afvraag of ik me niet bedrogen heb".

De grond van uw zalig worden ligt niet in u en ligt niet in uw hart. Nee, de grond van uw zaligheid ligt in Zijn borgtochtelijk hart. En daaronder ligt een vaste bodem van het verkiezend welbehagen des Heeren. Niet één zal Hij er verliezen. En dit is Zijn grote liefde, dat Hij ze tot in alle eeuwigheid bij Zich zal willen hebben.

Dat moet je nu eens voor ogen houden. Dat als er dagen en ogenblikken zijn dat er een vurig verlangen in je hart is om bij Hem te mogen wezen. Dat je uitziет naar die dag dat je Hem ontmoeten mag, dat Zijn verlangen naar Zijn volk nog vele malen groter is dan dat ons verlangen kan zijn om bij Hem te mogen wezen.

Hij reisde voor hen heen. Daar zit nog een troostzaak in. Het zou voor die discipelen niet mee gaan vallen om naar Jeruzalem te gaan, om daar een lieve Heere Jezus gevangen genomen te zien worden, veroordeeld te horen worden, en gekruisigd te zien worden. Dat zou niet voor ze meevallen. Maar in deze moeilijke, deze smartelijke weg, gaat Hij voorop.

Het Woord van God zegt dat Hij in alle dingen is verzocht geweest, gelijk als wij. En dat Hij een Hogepriester is Die medelijden kan hebben met onze zwakheden. Maar hier is zelfs de tekening dat Hij vooruit gaat. Bedenk het nu eens, dat het in de weg van geloven het gedurig niet meevalt, als we door diepe dalen heen moeten, als het over ijzingwekkende bergtoppen heen gaat, als de plasregens vallen, als de golven slaan, als stevige winden waaien. Gij zijt niet de eerste die die gang gaat. In alle dingen is Hij verzocht geweest gelijk als wij. Hij is voorop gegaan. En weet u wat er in het Oude Testament staat? Hij wordt de Doorbreker genoemd. Weet u wat een Doorbreker is? Daar waar geen weg is, maakt Hij een pad. God baande door de woeste baren en brede stromen ons een pad. Hierom, omdat ze naar Hem toe moeten, omdat ze naar Huis toe moeten. Daarom zal Hij wel een weg vinden waar ze overheen kunnen gaan, opdat ze Thuis zullen komen.

Hij reisde voor hen heen. Ja, inderdaad, dat is ook dit: Hij had de zwaarste arbeid te verrichten en zij hoefden slechts achteraan te komen.

Nog eens wat. Het was niet gepast als de discipelen hier vragen hadden gesteld. Dat was niet gepast. Achteraan komen. Weet u wanneer je kunt gaan door het water en door het vuur? Als Hij voor je heen gaat en je geloofs-oog op Hem geslagen mag zijn. Wat kan je dan gebeuren!

En Hij ging op naar Jeruzalem. En Hij is het niet alleen Die voorop gaat, Hij is het ook Die alles, maar dan ook alles in gereedheid heeft gebracht.

Want als ze nabij Bethfagé en Bethanië gekomen waren, aan de berg, genaamd de Olijfberg, zond Hij twee discipelen uit. En Hij zegt: "Gaat heen in dat vlek dat tegenover is, in hetwelk inkomende, zult ge een veulen gebonden vinden waarop geen mens ooit heeft gezeten, ontbindt hetzelve en brengt het".

Dus de Heere Jezus, Die voorop gaat naar Jeruzalem, had al een veulentje klaar gezet. En als je het vergelijkt met het Matthéüs-evangelie, dan is dat een veulen die bij zijn moeder is. En in het Matthéüs-evangelie vind je getekend dat moeder en veulen allebei worden meegenomen. Dat is de zorg van de Heere voor Zijn schepping. Hij kan die twee niet uiteen rukken. Die God Die in Zijn Woord zegt: "Kan ook een moeder haar zuigeling vergeten?" Nee, dat is toch bijkans onmogelijk. Nou, die God vergeet ook niet dat dat veulen niet zonder haar moeder kan. Daarom worden ze met z'n tweeën meegenomen. Ja, ze moeten hem ontbinden, losmaken, weghalen van die plaats. Je zou zeggen, als je het maar zo bekijkt: ze zullen het stelen. Maar de Heere Jezus zegt: "Indien iemand u vraagt: 'Waarom ontbindt gij dat?', zo zult gij also tot hem zeggen: 'Omdat de Heere het van node heeft'".

En die uitgezonden waren, heen gegaan zijnde, vonden gelijk Hij tot hen gezegd had. En als zij het veulen ontbonden, zeiden de heren van hetzelve tot hen: "Waarom ontbindt gij het veulen?" En zij zeiden: "De Heere heeft het van node". En zij brachten hetzelve.

Weet u wat mij zo opvalt daar? Dat je die heren van het veulen niet meer hoort discussiëren, niet meer hoort murmureren, niet hoort tegenspreken. "Waarom moet dat nu persé ons veulen wezen? Is er niet een ander dier ergens te vinden? Wie zal dat eigenlijk gaan vergoeden? Weet wel wat me dat gekost heeft. Dat is mijn eigen bezit. Is het niet van mij?" Nee, ze zeggen niets. Helemaal niets. Het is genoeg dat de discipelen van de Heere Jezus zeggen: "Omdat de Heere het van node heeft".

Dit gaat wel diep, en dit komt wel dichtbij. Maar wat kunnen wij veel van die heren van dat veulen leren. Weet u, Job verstond het. Job zei: "De Heere heeft gegeven, de Heere heeft genomen, de Naam des Heeren zij geloofd". Weet u wat hij daarin zegt? Ik ben niet van

mijzelf. En alles wat ik heb is niet van mijzelf. Nee, al de aard' en alles wat ze geeft, met alles wat zich beweegt en leeft zijn het wettig eigendom des Heeren.

De Heere Jezus heeft dat veulen niet gestolen. Het was Zijn eigendom. Het was Zijn bezit. Als die heren van dat veulen hadden gezegd: "Maar de Heere krijgt het niet, want het is ons bezit". Dan waren zij dieven geweest. Dan hadden zij het gestolen van de almachtige God.

Hoe leeft u eigenlijk? Hoe overweegt u eigenlijk uw winst, uw verlies? Wat is er eigenlijk in uw hart als dat geliefde pand naar het graf gebracht moet worden? Wat is er in uw hart als de bankrekening slinkt? Wat is er in uw hart als de krachten wijken? Wat is er in uw hart als het in uw leven zo toe gaat dat het tegen uw wil in gaat? Wat is er in uw hart als de Heere andere wegen met u houdt dan dat u verkozen zou hebben? Als de Heere Zijn vrije loopt neemt. Als het u alles, maar dan ook alles kost.

Laat ik u dit mogen zeggen: wie niet net als de discipelen achter Jezus aan heeft leren komen en met het oog van het geloof heeft gezien dat de zaligheid van je ziel Hem alles, maar dan ook alles heeft gekost. Nee, die zal niet los kunnen laten. Nooit! Ik weet het wel, zelfs voor de kinderen Gods is het zo moeilijk, zo zwaar. Wij zijn van die mensen die in onze val graag naar ons toe halen. Onze armen maken maar steeds die beweging op ons aan. Maar hier zwijgen die heren.

Heb je weleens gezwezen toen je het besepte dat Hij de hemelse heerlijkheid had achter gelaten voor u? Heb je weleens gezwezen toen je door kreeg dat de harmonie tussen Vader en Zoon is verscheurd om u te behouden? Heb je weleens gezwezen toen je besepte dat Hij op deze wereld is geweest, niet in paleizen, niet in het pluche gezeten, maar dat Hij hier was en het uit moest klagen: "De vossen hebben hollen, de vogelen des hemels hebben nesten, de Zoon des mensen heeft niet waar Hij het hoofd neerlegge". Heb je weleens gezwezen?

Dan zijn we ook weer in de lijdenstijd. Als het oog werd opgeheven en je Hem zag hangen aan het vloekhout der schande, Die het uitzei: "Mij dorst". Wat u ook ontnomen kan zijn, het heeft u nooit aan een slokje water ontbroken. Hem wel. En het betaamde Hem om in die weg al de gerechtigheid te vervullen. Is dat geen wonder! De hemelse heerlijkheid achter gelaten, en de grootst mogelijke aardse armoede over Zich heen gehaald. En dan is er nog één heel groot onderscheid. Daarom kon Job toch zeggen: "De Heere zij geloofd". Wat hem ook ontvallen was, de Heere was hem niet ontvallen. Wat hem ook ontnomen was, God was aan zijn zijde. Maar Jezus Chris-

tus, Gods eigen Zoon, Die hing aan het vloekhout der schande, en Die moest zeggen: “Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?” Dat is de dood. Dat is de eeuwige ellende, van God verlaten te zijn. En dat deed Hij nu om mensenkinderen te behouden, opdat zij nimmermeer van God verlaten zouden worden. Hoort u er bij? Deed Hij dat voor u? Van God verlaten, opdat u nimmermeer verlaten zou hoeven worden.

Ach, de Heere heeft het van node. Ze brachten dat veulen tot Jezus. Hun klederen er op geworpen, zetten ze Jezus daar op. En als Koning, ja, inderdaad, het wettig eigendom des Heeren. Alles wat de aarde heeft en geeft. En als Koning rijdt Hij in in Jeruzalem. Dat is vlak voor de martelgang die voor de deur staat.

Ook een zaak om te overwegen. De mensen kunnen Hem wel oordelen. Ze kunnen Hem wel aan het kruishout nagelen, omdat het Gods wil en Gods beschikking is. Maar ze kunnen Hem Zijn Koning-schap niet ontnemen. O nee! Hij blijft Koning tot in alle eeuwigheid toe.

En als Jezus op dat veulentje zit, reist Hij voort, en de mensen spreiden onder Hem hun klederen op de weg. Als Hij nu genaakte aan de afgang des Olijfbergs, begon al de menigte der discipelen zich te verblijden en God te loven met grote stem, vanwege al de krachtige daden die ze gezien hadden.

Achter Hem aan en uit de stad naar Hem toe komt een menigte van volk op gang. En heel die menigte looft en prijst God. Ja, daarom was het nu zo nuttig dat de Heere Jezus die gelijkenis had gesproken tot Zijn discipelen. Dat de mensen in hun hart Hem haten. Want anders, als je dit toch zou horen, je zou toch in de handen klappen. Je zou toch verheugd zijn. Je zou zeggen: “Dat is toch even wat! Zo veel mensen tegelijk die God loven, en nog recht ook, op een rechte wijze”. Namelijk, ze noemen het Woord van de levende God, de 118^e Psalm. Je zou toch verblijd zijn over zo een menigte.

Maar die mensen die hier loven, zijn enkele ogenblikken later degenen die het uitschreeuwen: “Kruis Hem, kruis Hem. Zijn bloed kome over ons en onze kinderen”. Nu loven ze God naar de Schriften, en zometeen zullen ze Hem aan het kruishout nagelen.

Ja, inderdaad, wat zijn we daarin getekend. Wat is dat de mens. Ze waren onder de indruk. En wat is het wat ze verwachten? Dat ze bevrijd zouden worden van de Romeinen wellicht. Ze waren onder de indruk van al de krachtige daden die ze gezien hadden. Ze hadden wonderen meegemaakt. Dat had iets nagelaten in hun gemoed. Het was een emotie, een gemoedsbeweging. Maar het was met het geloof niet gemengd, dat ware zaligmakende geloof. Nee, ze loven Hem wel met de mond, maar hun hart is verre van Hem.

Maar wat zeggen ze nu? “Gezegend is de Koning, Die daar komt in de Naam des Heeren”. Gezegend. Waarom zegenen zij die Koning? Waarom zegenen zij de Heere Jezus Christus? Waarom zingt Psalm 118 dat over de Heere Jezus Christus uit? Wel, dat blijkt uit het vervolg. Ze zingen: “Vrede zij in de hemel en heerlijkheid in de hoogste plaatsen”. Weet u wat ze zingen en niet verstaan? Hij is Degene Die vrede geeft. Hij is Degene Die het vlak maakt tussen God en Zijn volk. Hij is Degene van Wie we zeggen moeten: “God heeft Zijn volk bezocht”. Wat hebben ze waarheid gesproken! De Heere Jezus Christus is gekomen opdat er vrede gemaakt zou worden. Vrede zij in de hemel. Dat is bij God. Die God Die in oorlog is met Zijn mensheid. Die God Die de zondaar straffen moet en zal. Die God Wiens deugden zo vreselijk geschonden zijn. Die God Die wij op het hart hebben getrapt. Die God Die het ons bereid heeft en bereiden moet. De eeuwige rampzaligheid zal ons deel zijn, omdat we weggevallen zijn uit de stand waarin wij geschapen waren en neergezet waren. En nu: vrede zij in de hemel. Weet u wat die mensen zingen en wat wij maar zo nauwelijks begrijpen kunnen? Het is alleen vrede met God in de Heere Jezus Christus.

En nu nog wat. Hij is die weg gegaan: lijden en sterven. Hij is naar Golgotha's kruis gegaan, en Hij heeft in die weg vrede gemaakt. Dat betekent dit: dat als u nu in uw verloren toestand hier zit, dat ik het u niet hoeft te zeggen: ja, er zal voor u nog vrede gemaakt moeten worden. Nee, het werk van de Heere Jezus Christus is volbracht. Dus terwijl het vrede gemaakt is bij God, een vrede die alle verstand te boven gaat, moet ik u toezeggen: het is vanwege uw hardnekkigheid en vanwege uw ongelovigheid als u van die vrede niets voelt en als u die vrede niet deelachtig bent. Er is vrede in de hemel.

Wat zal dat zijn, zeg, als de tijd van uw leven voorbij gaat en u straks de laatste adem uitblaast, en u er tot in alle eeuwigheid tandknarsend achter moet komen dat er vrede was in de hemel, dat de weg, de toegang tot de troon der genade geopend was, dat er niets meer gedaan hoefde te worden, dat al de gerechtigheid vervuld was, dat het zo was, dat als je er maar om bedelen zou, het je gegeven zou worden.

Wat zal dat zijn, de vrede in de hemel en zelf die vrede niet deelachtig te zijn, zelf in die oorlog met God te blijven verkeren.

Weet u wat ook zo schoon is? Er staat: “Vrede zij in de hemel”. Ja, niet zozeer op de aarde, op een plek waar alles maar verandert, waar niets bestendig, niets zeker en niets veilig is. Als ze hadden gezongen: “De vrede is gelegd in de handen van mensenkinderen”, ja, dan was het nog de verdwijning nabij geweest en dan was het

nog de ondergang tegemoet gegaan. Maar ze zingen: "Vrede zij in de hemel". De plaats waar de duivel het niet aan kan tasten. De plaats waar de mot en de roest niet komen kan, om het te verderven. Daar waar het veilig, ja, eeuwig zeker is. Daar is vrede.

En heerlijkheid in de hoogste plaatsen. Want in de weg waarin de Heere Jezus Christus vrede heeft gemaakt bij God, is heerlijkheid voor God geboren. Want wat is dat een zaak om te bezingen, dat Hij het is Die redenen nam uit Zichzelf en Die het middel gaf bij Zichzelf vandaan, opdat de deugden van Zijn recht en van Zijn genade verheerlijkt zouden worden.

Heerlijkheid in de hoogste plaatsen. Ja, zij zongen het. Maar heb je het meegemaakt? Heb je het gevoeld, ondervonden wat dat is? Vrede in de hemel, en heerlijkheid in de hoogste plaatsen. Is het door je heen gestroomd? Vrede met God. Was alles opgelost? Dat wat scheiding maakte weggenomen in het bloed van de Heere Jezus. Zag God in u geen zonde meer en geen ongerechtigheid meer? Heb je het meegemaakt dat suizen van die zachte stilte, hoe het waaide in je ziel? Dat je verheugd werd, van zorg ontslagen. Heb je Hem geloofd Die je blijdschap had gegeven? Is er iets van die eeuwigheid, van die hemelse heerlijkheid in je hart geopenbaard geworden? Dat je ziel opsprong van vreugde, ja, blijdschap in de Heere. Is daar je zaligheid aan dienstig geworden, dat al de lof en eer bij jezelf vandaan gaat, maar dat God door uw hart en door uw mond weer lof gezongen wordt. Zoals het in de staat der rechtheid bedoeld was, zo zal God het ook doen in de herschepping, nietwaar!

En dan? Dan zijn er farizeeën uit de schare die zeggen: "Meester bestraf Uw discipelen". Ofwel: Laat ze ophouden met zingen, die Psalm 118 moet zwijgen. En dan zegt de Heere Jezus: "Ik zeg ulieden, dat zo dezen zwijgen, de stenen haast roepen zullen". Hij wist het wel dat het in de harten van degenen die het zongen geen waarheid was, dat het bij de meesten een lippentaal was. En toch vermaant Hij ze niet om te zwijgen. Weet u waarom niet? Omdat dit loflied, dit lied der genade over de wereld moet schallen en over de wereld moet klinken. O ja, zo zullen er wel geweest zijn die het niet kenden aan eigen hart en leven, maar die het Woord bediend hebben, en dat God met een kromme stok een rechte slag deed. Zo zullen er wel geweest zijn die het zelf niet geloofden, maar waar het Woord der waarheid klinkt, daar zal het niet ongezegd blijven. Dat mag niet achter gehouden worden. Dat mag niet stil gehouden worden.

De stenen zullen haast roepen. Daar zit tegelijk iets in voor u, die de Heere Jezus Christus hartelijk bemint. Niet zwijgen, hoor. Niet zwijgen. Zijn lof moet naar boven klimmen. Het moet gehoord worden.

Het moet uitgezegd worden. Hoort wat God mij deed ondervinden, wat Hij gedaan heeft aan mijn geest. Waarom zou je voor mensen vrezen? Is Hij het niet waard? Heb je jezelf er niet voor over als de mensen je er om smaden zullen, als ze je verlaten zullen, als ze je de rug zullen toe keren, als ze je in het aangezicht zullen spuwen, als ze je martelen zullen, als ze je gevangen zullen nemen, als ze je doden zullen omwille van deze belijdenis? Heb je jezelf er niet voor over? Als Zijn lof toch maar verkondigd zal worden! Of niet? Wordt dat niet je liefste doel! Is dat niet je hartelijkste wens! Hier op aarde is het allemaal zo gebrekkig. Maar Gode zij dank, straks voor eeuwig volmaakt, volkomen, zonder zonde, zonder dat er nog scheiding is Hem lof gezongen.

De stenen haast roepen zullen. Weet u, zo ging het toch bij Petrus, dat daar die soldaten zeiden en die zich daar bij het vuur zaten te warmen: "Uw spraak maakt u openbaar, gij waart ook van die". Ja, je kunt je wel schamen en je kunt wel willen zwijgen voor de mensen, maar ze zien het aan je gezicht, hoor. Ze merken het aan je wandel. Ze horen het aan je praat. Dat is niet te verbergen. Dat is niet onder stoelen of banken te steken. Weet u waarom niet? Omdat de duivel daar ook zijn nauwlettend oog op geslagen heeft. Diegenen die door God zijn opgezocht, die krijgen te maken met zijn meest venijnige aanvallen. Inderdaad, de dienstknecht is niet meerder dan zijn heer. Ze hebben Mij gehaat, ze zullen ook u haten.

Dat werk Gods moet verkondigd worden, al moeten de stenen het zeggen. U zegt: "Hoe kan nu een steen praten?" Als God bij machte is om de ezel van Bileam te laten spreken; als God bij machte is om water uit de steenrots te geven; als God bij machte is, die Heere voor Wie niets te wonderlijk is, dan is Hij ook bij machte om een steen te laten spreken, van wat grote dingen de Heere gedaan heeft. Het is uw plicht, het is uw taak om niet te zwijgen van het werk des Heeren. De stenen zullen haast roepen.

En als Hij nabij kwam. Tjoh, wat was er veel gebeurd. En Hij komt nabij de stad. Dat betekent: Hij is er zo dichtbij, dat Hij niet alleen de contouren van de stad ziet, maar dat Hij de beweging in die stad ziet, dat Hij precies weet wat er gaande is in de straten, in het leven van elke dag, maar ook in de tempeldienst, die daar nog dag aan dag plaats grijpt. Hij weet het exact. Hij kent ieder hart. Hij verstaat van verre elks gedachten. Voor Hem is immers niets verborgen.

Als Hij nabij kwam en de stad zag.

Gemeente, als de Heere Jezus nu vanmiddag nabij komt en de gemeente van Urk ziet; als Hij nu nabij komt en nauwlettend uw leven bezieet; als Hij het is Wiens ogen doordringen tot in uw ziel en in uw hart. Wat zal er dan zijn vanmiddag? Ik vrees maar zo, dat het zal

zijn als in deze tekstwoorden: “Als Hij nabij kwam en de stad zag, weende Hij over haar”. Hij weende. Ja, weet u wat dat wenen van de Heere Jezus betekent? Een diepe bewogenheid. Dat is een hartenroersel. Hij ziet die mensen, die maar voort gaan op hun eigen gekozen wegen. En dat zijn mensen aan wie nu zoveel ten koste is gelegd. Ze hebben al eeuwenlang de dienst der verzoening in de offers. Ze hebben al eeuwenlang de heenwijzing naar de Heere Jezus. Ze hebben al eeuwenlang het Woord der waarheid, wat ook op Hem wijst, wat Hem aanwijst. Ze hebben de prediking van Johannes de Doper gehoord. Ze hebben de prediking van de Heere Jezus gehoord. De heraut is voor de Koning uit gegaan en de Koning heeft gevolgd. Och, en toch zijn ze nog dezelfde gebleven.

Mocht dat nu vanmiddag eens tot u doordringen. Misschien in je jonkheid zeg je: “De wereld heeft mij nog zoveel te bieden, er is nog zoveel moois te genieten op deze aarde”. En misschien zeg je in je ouderdom wel: “Ja maar, ik heb zoveel zorgen, ik kom er nauwelijks aan toe”. En er is er een die zegt: “Maar mijn bedrijf moet groeien”. En een ander zegt: “Maar mijn gezin dan?”

Ik zeg u dit: Laat dit tot u doordringen: Hij is in deze dag niet hard over u, Hij is niet koud en onbewogen over uw toestand. U misschien wel over uw eigen toestand. Maar Hij weent over haar. Hij weent over u, omdat Hij uw leven van vandaag ziet, vanuit het einde. Dat het heen spoedt naar die dag dat u geopenbaard zult worden voor de rechterstoel van Christus; omdat het heen snelt naar die tijd dat het eeuwig vonnis Gods over uw leven zal zijn uitgesproken, waar al uw dromen en al uw werkelijkheden als sneeuw voor de zon zullen verdwijnen en u niets zult over houden en weg zult zakken in die poel die daar brandt van vuur en sulfer, als u tot in alle eeuwigheid uw tong zult kauwen vanwege de smart van het verloren zijn en geen acht geslagen te hebben op het Woord dat u gepredikt is. Hij weende over haar.

Dus als u zich niet bekeert en als u in de wereld blijft ademen, weet dan dit, dat er een wenende Heere Jezus is, bewogen met uw lot.

Weet u wat getekend wordt in Zijn wenen? Dat is dit: het hoeft zo niet te zijn, het had ook zo anders kunnen zijn. Hij had ook over u kunnen lachen. Is er niet blijdschap in de hemel als een mens zich bekeert! Jazeker, dan zullen de engelen vrolijk zijn en Gode lofzingen. Zo had het ook kunnen zijn. En toch zeg ik u vandaag: vandaag kan het nog anders worden. Vandaag kan het nog nieuw worden. De Heere Jezus weent over haar, en in het vervolg van ons tekstwoord zegt Hij eigenlijk dit: “Och mens, leert toch ook over uzelf te wenen”. Want die tranen schreien voor het aangezicht van God,

die zullen met lachen vervuld worden. Dat is het laatste. Maar laten we eerst samen zingen. Psalm 119 en daarvan het 61^e vers.

*Gerechtigheid en recht heb ik gedaan,
Geef mij dan niet in 's onderdrukkers handen;
Wees Gij mijn Borg, en neem de rechtszaak aan
Van Uwen knecht, daar Gij hem aan ziet randen;
Laat trotsaards toch niet stout'lijk meer bestaan
Mij, naar hun wens, te knellen in hun banden.*

En terwijl de Heere Jezus weent over de stad, weent over de inwoners van Jeruzalem, is het alsof er een diepe zucht aan Zijn hart en aan Zijn gemoed ontworpen wordt. Zeggende: “Och...” Ja, ik weet het wel, er is een schijnheilige godsdienst, dat heeft de mond overlopen van och en ach. Maar ja, daar heb je niet veel aan. Misschien is er ook wel een mens hier die zegt: “Ik weet een beetje wat dat woordje och betekent”. Dat och geeft uitdrukking aan de diepe roerselen van het gemoed van de Borg, van de Heere Jezus Christus. Weet je wat er uit dat woordje och spreekt? Dat Hij er van Jeruzalem, maar ook vandaag van u en mij, niet eentje voor het verderf over heeft. Nee, dan moeten we niet curieuselijk gaan onderzoeken. Dan moeten we niet gaan vragen: “Ja maar, wacht eens, alleen de verkorenen toch!” Dan moeten we ons niet gaan mengen in de verborgen raadsbesluiten Gods. Maar we hebben ons slechts bezig te houden met dat wat geopenbaard is.

En zie hier wat geopenbaard is. Alsof de Heere Jezus Zijn handen vouwt en het u bidt, zoals later de apostel Paulus het zegt: “Wij bidden u van Christuswege, laat u toch met God verzoenen”. De Heere Jezus zegt: “Och, of gij ook bekendet”. Kom toch tot de waarheid, tot de werkelijkheid. Laat het toch tot u doordringen wie u bent en waar u voor staat. Ofwel: In welk dodelijk gevaar u verkeert. Besef het toch alstublieft, dat u een mens bent die aan een zijde draad boven de eeuwige afgrond hangt. Dat het maar één slag van het wraakzwaard van Gods gerechtigheid is, en u bent verloren, verloren, voor eeuwig verloren. Och, of ge ook bekendet.

Het is ook net of er in dat woordje “bekendet” dit zit: kom toch tot de bekentenis van wie u bent. Houd u niet, net als de inwoners van Jeruzalem, met een vrome schijnheiligheid op de been. Doe u toch niet mooier voor dan u bent, maar laat al die vermeende gerechtigheden u ontvallen, naakt en geopend voor het aangezicht van de levende God. En er is haast geboden, want de Heere Jezus zegt: “Och, of gij ook bekendet ook nog in deze uw dag”. Ofwel: de dag

van het Evangeliewoord is aan het voorbij gaan. De tijd om u tot de Heere te bekeren is haast ten einde. Ook nog in deze uw dag.

Nee, dan moet je niet denken: "Zolang er leven is, is er hoop". Dat moet je niet denken. Dat zal wat zijn, hun geweten als met een brandijzer toegeschroeid. Dat zal wat zijn, jaren en jaren de Heere gevloekt, gespot en gehoond. Dat zal wat zijn, mensen, als het al aan deze kant van het graf te laat is. U zegt: "Kan dat dan?" Met een schrik in mijn ziel, om u te waarschuwen, ik heb het gezien. Die hoogbejaarde man, uren voor zijn sterven, kruipend, met tollende ogen en het schuim op de mond. Kruipend omdat hij niet meer liggende gehouden kon worden. En die oude predikant die naast mij stond, zei: "Hij is al in de hel, het is voor hem al verloren, het is te laat". In dit leven al. Hij had God zijn levenlang gevloekt en gehoond.

Ook nog in deze uw dag.

Weet toch dat de tijd van uw leven zo kostbaar en zo kort is. Dat het voor de deur staat, dat het voorbij is. En nu, nu het nog die dag is, beken toch hetgeen tot uw vrede dient, zegt de Heere Jezus. Of beken toch waartoe Ik gekomen ben, om te dienen immers, om u vrede aan te brengen, om het recht te maken tussen God en uw ziel. Want een iegelijk die in Hem gelooft, die zal niet verloren gaan, die zal niet verderven, maar die zal het eeuwige leven hebben. Maar nu is het verborgen voor uw ogen. De Heere Jezus had tussen die mensen gewandeld, maar het was verborgen, ze hadden het niet gezien, niet opgemerkt.

Hoevele jaren is het voor u al verborgen? Hoe vaak is u die Heere Jezus gepredikt, en u bent de kerk uit gegaan zoals u er in kwam? Hoe vaak is het gebeurd dat het na aan uw hart is gelegd, en u bent dezelfde gebleven? Dat wordt ook een schuld, hoor, als wel bekend mag worden Wie Hij is, als u Hem wel mag zien, als Hij niet langer verborgen is voor uw ogen. Zolang heeft Hij aan de deur van uw hart geklopt, en zolang hebt u niet open gedaan, zolang hardnekkig gebleven. Wat een schuld ook, onder de evangeliebediening opgebouwd. Nu is het verborgen voor uw ogen.

En dat waar u zich in vermaakt, dat wordt afgebroken. Dat zegt de Heere Jezus. Er zullen dagen over u komen, vreselijk, het oordeel Gods zal losbreken. Dus waar u zich nu in verheugt, het zal welhaast verdwijnen en het zal stof tot wenen geven. Bedenk dat wel.

Maar nu, ook nog in deze uw dag, bedenk toch wat tot uw vrede dient. Eigenlijk is dit alles: door de knieën voor het aangezicht van God, met één roep: "Geef mij Jezus, of ik sterf, want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf".

En zie dan het wonder. Hij richtte Zijn schreden naar Jeruzalem. Hij gaat naar de plaats van het gericht, om ze uit het oordeel en uit het gericht weg te nemen die onder dat oordeel Gods terecht gekomen zijn. Wie het vonnis goed moest keuren, die zal in zijn leven mogen leren de arbeid van Christus goed te keuren. Die zal mogen leren dat de Vader daar een genoeg in gevonden heeft. En wie in Hem is: "Ik zal niet meer toornen, Ik zal niet meer schelden in alle eeuwigheid". Ja, dan heeft de wereld zijn glans verloren als vanzelf. Kohlbrugge zegt: "De wereld heeft van alles, huizen, bedrijven, allerlei goederen en bezittingen. De godsdienst heeft ook van alles, kerken, scholen, ook veel pluche en luxe. Maar ik heb niets. Ja, de schat die ik heb is daar, in de hemel. Daarom is mijn wandeling in de hemel, waaruit ik ook de Zaligmaker, de Heere Jezus, verwacht". Laat dan afbreken op aarde wat afgebroken worde. Dan nog met Job mee te zeggen: "De Heere heeft gegeven, de Heere heeft genomen, de Naam des Heeren zij geloofd". Weet u waarom hij dat zeggen kon? Verderop in Job: "Ik weet, mijn Losser leeft". Hij is dood geweest, maar Hij leeft in alle eeuwigheid. Dood geweest, want Hij stierf om onze zonden. Maar Hij leeft, want Hij is opgewekt om onze rechtvaardigmaking.

De levende Jezus, met de littekenen in Zijn handen, staat nog voor u, en de vraag klinkt tot u: "Wat dunkt u van de Christus?" Opdat ge met Thomas mee zou uitzeggen: "Mijn Heere en mijn God".

AMEN.

Dankgebed.

Slotzang Psalm 92 : 7

*'t Rechtvaardig volk zal bloeien,
Gelijk op Libanon,
Bij 't koest'ren van de zon,
De palm en ceder groeien.
Zij die in 't huis des HEEREN,
In 't voorhof zijn geplant,
Zien door des Hoogsten hand
Hun wasdom steeds vermeren.*

Zegenbede.